

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

ročník XIII, číslo 1
listopad 2004
cena 5 Kč

Ahoj čtenáři časopisu Malíček!

Ještě nedávno jsme se povalovali u vody a užívali si prázdnin. Ale teď rybníky dávno osiřely, pokoj u babičky je prázdný. Zato ve školách je opět živo. Učebnice se oprášily, třídy po dvou měsících zase vypadají tak plně. My ze skříní vyndáváme teplejší oblečení. Přijde mi to jako včera, co jsem šla po zahradě a obdivovala rozkvetlé květiny, slunce mě hřálo do zad a já si ani nepomyslela, že za pár dní bude podzim. Když jdu po zahrádce teď, nevidím nic jiného než trávu pokrytou spadáným listím.

Léto už prostě nevrátíme a musíme upínat své myšlenky jinam, protože jak říká mnoho našich učitelů: „Učení vám nikdo neodpáře.“ Tak se do toho pustme, ať máme být na co hrdí.

Příjemný vstup do školního roku 2004/05 Vám přeje
Martina Šípková a celá redakce časopisu Malíček.

PRÁZDNINOVÁ ZASTAVENÍ

malé ohlédnutí
za loňským
rokem

ROZHOVOR S MARTINEM DEJDAREM

Recepty
z prázdnin

Hrátky se
želvičkou Evičkou

Výukový seminář „Magalhãesova výprava“ třídy VIII. A

ANKETA

ANKETA

ANKETA

Z prázdnin za námi vlají už jen vzpomínky a spousta nezapomenutelných zážitků. A taková je i dnešní otázka: „Zažili jste o prázdninách něco nového, vyzkoušeli jste něco poprvé nebo dokázali jste něco, na co jste pyšní?“

Nela F. III. A: Jsem na sebe hrdá, protože jsem se učila.

Eliška K. III. B: Viděla jsem netopýra.

Petra K. IV. B: Poprvé jsem si zkusila jízdu na skateboardu.

Pavla H. IV. B: Vyzkoušela jsem si různé triky na koloběžce.

Lukáš Z. V. B: Byl jsem na Sněžce.

Honza N. VI. A: Zkusil jsem si řídit auto.

Monika M. VII. B: Viděla jsem padat meteority.

Michala B. VII. B: Poprvé jsem ochutnala jedno čínské jídlo.

Kateřina B. VIII. A: Při hokejovém zápase s Kladnem jsem úspěšně vychytala góly.

Marcel T. 8. B: Za celou dobu, co rybařím, se mi poprvé podařilo chytit candáta.

Monika B. 9.A: V běhu jsem vyhrála zlatou medaili.

Pavlína M. 9.A: Poprvé jsem byla na koncertě skupiny „Tři sestry“.

paní učitelka Blanka Němcová: Zkoušela jsem se potápět a poprvé jsem si na vlastní oči prohlížela mořské dno.

paní učitelka Jitka Linhartová: Letos jsem se svým „Fujikem“ (pozn. redakce: milované kolo) navštívila Sardinii. Potěšilo mě, že jsem v tamním počasí, kdy se teploty pohybovaly kolem čtyřiceti stupňů, zvládla i stovkové horské trasy. Odměnou mi byla projížďka mezi divokými koni, nádherné skalní útvary a koupání v průzračném moři. No prostě romantika vykoupená vlastním potem! (vřele doporučuji)

Eva Balonová a Katka Tichá, VIII.B

PRÁZDNINOVÁ ZASTAVENÍ

BÝČÍ ZÁPASY

Vraceli jsme se zrovna z prohlídky chorvatských skal a zbývala nám ještě asi půlka cesty, když nám majitel hotelu, který řídil auto (jmenoval se Bobo), ukazoval cestu, po které před mnoha lety jezdíval. Potom se nás zeptal: „Chcete se vy podívat?“ Babička jako chytrá na to odpověděla: „Ano, my ji vidíme.“ (myslela si, že se Bobo ptá, jestli tu cestu vidíme). Bobo začal couvat a coby dup jsme už jeli po vyhrkané prašné cestě. Všichni potom babičce říkali, ať už radši

mlčí. Majitelé dobytka na nás zírali, co tam jako děláme, ale Bobo jel dál. Uběhlo pár sekund a na cestě se objevili dva býci. Nechtěli uhnout, a tak Bobo začal troubit, brácha ještě začal říkat: „Uhněte ,bejci, uhněte, prosím“, a tak jsme neslyšeli vlastního slova. Býci se konečně rozešli a my jeli za nimi. To jsme ještě nevěděli, že jsme sem vůbec neměli jezdit.

Býci konečně sestoupili z cesty. Ale z ničeho nic se jeden z těch dvou začíná nějak provokovat s jiným býkem ze zdejšího rajonu. Hrabou kopyty a vrážejí do sebe. My zrovna máme takové štěstí, že projíždíme těsně vedle nich, a tak není divu, že jeden z nich letí přímo do našeho mercedesu. Bobo šlape na plyn, ale už je pozdě, protože býk naráží do karoserie auta. Bobo se směje, ale my (včetně babičky) máme srdce v krku a Bobo k tomu ještě dodává: „Když jsem viděl, jak on letí do našeho auta, já přidal plyn. Ha ha ha.“

Pár propastí po cestě, do kterých jsme málem spadli, už pro nás nic nebylo (akorát pro mě, já jsem totiž seděl vpředu). Říkal jsem mu, ať jede radši dál od kraje, ať nespadne, a on na to zase: „Neboj, neboj, já vím kde mám kola.“ Moc jsem mu to nevěřil, ale co jsem měl dělat. Podle mě to byl typický Chorvat, který si myslí, že je bezchybný.

Nedoporučoval bych vám to zažít, ale jestli máte rádi adrenalin, tak proč ne? Až navštívíte Chorvatsko, tak si dávejte pozor na: pár utrhlých krajnic, zatraceně úzké silnice a občas narazíte na nějakého býka. Ale konec konců je to dovolená, ne? Tak proč si ji neužít?

Daniel Vodák, VIII. A

CESTA TAM A ZASE ZPÁTKY

„Nástup před jídelnu!“ ozvalo se náhle a já měl co dělat, abych si nasadil svoje zablácené boty. Jako poslední jsem se zařadil do dlouhého zástupu a čekal, co se vlastně bude dít. S vážným obličejem před nás předstoupila naše oddílová vedoucí: „Takže pánové, teď vás čeká asi nejdelší a nejtěžší úkol, jaký na tomto táboře dostanete. Ve dvou skupinách se sami vydáte do patnáct kilometrů vzdáleného Komárova. Na cestu s sebou dostanete jen jednu mapu a bosse skupiny, kterého sama určím. Zabalte si s sebou jen to nejnnutnější a ať jste za patnáct minut zpátky.“

Abych vám pravdu řekl, vůbec jsem nevěděl, co si o tom mám myslet. Všichni jdou nocovat za tábor a my jediní jdeme patnáct kilometrů pryč. S pocitem, že nic horšího na světě mě nemohlo potkat, jsem naházel do batohu věci a vracel se k jídelně. Tam jsem však zjistil, že boss těch „nejinteligentnějších“ jedinců nebude nikdo jiný než já. Stála přede mnou parta lidí, kteří vůbec nevypadali na to, že by dnes odpoledne měli ujít patnáct kilometrů. Když už jsem se trochu uklidnil, podíval jsem se do mapy. Vypadalo to, že zeměpis není zrovna moje silná stránka. Zprvu mi dělalo opravdu velké

potíže najít, kde právě teď stojím, ale když mi moji dva kamarádi pomohli (a chtěl bych podotknout, že bez nich bychom tu cestu určitě nikdy nezvládli), byly naše trable s mapou vyřešeny. A pak nám všem dala vedoucí na cestu jen své telefonní číslo a „nashle v Komárově!“

Jak se zpívá „Cesta byla dlouhá, místy těžká“, tak to v našem případě úplně perfektně platilo. Místo abychom šli všichni pohromadě, já s dvěma kamarády šel vpředu, pak dlouho nic, no a potom teprve celý zbytek naší skupiny. Ihned u prvního ukazatele mi bylo jasné, že se musíme spoléhat na ochotu místních lidí a ne na mé zeměpisné znalosti. Vtom se za námi s obrovským řevem vyřítla druhá skupina. Běželi jsme jako o závod, až jsme potkali paní, kterou očividně zarazilo, jak utíkáme. Zeptali jsme se, kudy že máme jít do Komárova. Jenže paní nevěděla vůbec, o co se jedná, tak nám alespoň slíbila, že tu druhou skupinu pošle na opačnou stranu. Jen co jsme došli asi k největšímu rybníku, co jsem kdy viděl, bylo jasné, že paní svoji roli splnila výborně. Obešli jsme celý ten obrovský rybník, ale nenašli jsme žádnou lesní cestu, která tam podle mapy měla údajně být. Nezbyvalo nám nic jiného, než to k naší smůle vzít kopřivami a blátem, a to až do další vesnice, kde už to vypadalo, že naše výprava ztroskotá. Jak jsem v tu chvíli řekl, byla tma jako v pytli a k tomu se před námi tyčily vrcholky zrádně vyhlížejícího lesa. Najednou se z lesa vynořily postavy našich obávaných nepřátel a my se bleskurychle přikrčili k zemi. Viděli jsme, jak běží úplně jiným směrem, až jsme váhali, jestli jdeme správně. „Vždyť to přece teď dva kilometry od Komárova nevzdáme,“ prohlásil můj kamarád. A taky, že jsme nevzdali. Silou vůle jsme se tam dotrmáceli a celí šťastní, že jsme v Komárově, usedli do měkké trávy.

Jenže nic není dokonalé. Za chvíli dorazila i druhá skupina s vedoucími a k tomu začalo tak pršet, že jsme museli trávit noc v betonové zastávce. Ráno nás probudil autobus plný lidí, kteří na nás jen zírali a při tom kroutili hlavou. Nás to však v tuto chvíli nezajímalo. Mysleli jsme jen na to, jak se dostat co nejrychleji do tábora a tam se pořádně najíst. A tak... Ale víte co? Jen vám prozradím, že cesta s vedoucími zpět do tábora nám trvala jen dvě hodiny a byla dlouhá deset kilometrů. Z vlastní zkušenosti vám tedy radím: „Na táboře chodte se zvlášť „chytrými“ skupinami na výlety raději s vedoucími.“

Lukáš Krčil, VIII.A

Seznámení s paní učitelkou Blankou Němcovou.

Každý rok na naši školu na začátku roku přibývají nové paní učitelky a páni učitelé a my vás s nimi seznamujeme. Tou úplně první, kterou jsme si „prokleply“, se stala Blanka Němcová. Narodila se ve znamení Blížence, bydlí v rodinném domku v Trhové Kamenici, má tři děti, dvě holky a kluka, a tvrdí, že je někdy jako

„lokomotiva“. Co tím myslíte? Pokud vás to zajímá, přečtete si následující interview.

Jak jste se dostala na tuto školu?

Chtěla jsem učit angličtinu, proto jsem hledala školu, kde na tento předmět někoho hledají. Právě vaši školu jsem si vybrala z důvodu, že se mi líbilo, že se tady učí trochu jinak a je tady lepší přístup k dětem než na jiných školách. To mohu posoudit, protože jsem učila i jinde. Například na Základní škole v Trhové Kamenici.

Kde jste dříve pracovala?

Dříve jsem učila na strojní průmyslovce v Chrudimi, a když jsem byla na mateřské dovolené, tak jsem někdy chodila zastupovat.

Chtěla jste se vždy stát učitelkou?

Učitelkou jsem se stát nikdy nechtěla. Pocházím z Uherského Hradiště a původně jsem konstruktérka letadel. Potom jsem se ale vdala do těchto končin a nikde jsem tuto práci nemohla najít. A protože jsem měla rozestudovanou i pedagogiku, nastoupila jsem učit na průmyslovku. Zjistila jsem však, že mě to taky baví, tak v tom pokračuji.

Jaké má vaše profese klady a zápory?

Za klady považuji to, že je to práce s lidmi (což má i své zápory, protože je to někdy náročné), ale hlavně, že ve stejnou dobu, kdy mají moje děti prázdniny, mám volno i já, takže s nimi trávím daleko více času.

Jaký jiný předmět kromě angličtiny by vás bavil učit a proč?

Matematika, protože ji mám ráda a vždycky mě bavila.

Jaké školy jste vystudovala?

Vystudovala jsem strojní průmyslovku, Vysoké učení technické v Brně a potom jako nástavbu Pedagogickou fakultu v Praze.

Využila jste znalost angličtiny někde v zahraničí?

Jednou na soukromé cestě v Londýně, když jsem jela na návštěvu ke svému bratrovi, který tam pracoval.

Když máte chvíli volna, co děláte?

Já mám hrozně málo volna, ale když už je, tak čtu nebo mám ráda turistiku, jezdím na kole, lyžuji... Prostě různé sporty.

Kde jste trávila letošní prázdniny?

O letošních prázdninách jsem spolu s rodinou byla na čtrnáct dní v Itálii a pak téměř celý zbytek srpna s dětmi na takové malé chajdě v Chříbech na Moravě.

Co vás dokáže pořádně naštvat a co vám naopak udělá radost?

Naštvat mě dokáže například, když někdo neplní své sliby, a naopak mě potěší, když někdo slib, který dá, splní.

Prozradte nám, jaké máte klady a zápory?

U těch kladů například navážu na předchozí otázku, že já se sliby hodně snažím dodržovat, a k záporům... myslím si, že jsem velmi temperamentní. Občas mě dokáže něco pěkně rozčítit a pak jsem jak „lokomotiva“. Už to jede.

Dokončete tuto větu: Kdybych měla dostat hlavní roli v nějakém filmu, vybrala bych si nějakého hodného pejska, který někde spí, protože mám absolutní spánkový deficit. Poslední dobou mi přijde, že mám moc málo času na spaní.

M. Vápeník a A. Paulů, VIII.A

Ze života školy

aneb malé ohlédnutí za loňským rokem

Redaktoři na sympóziu

Těsně před prázdninami jsme se já a dva další redaktoři našeho časopisu zúčastnili oslavy stého výročí narození Dr. Jana Malíka, které bylo hlavně spojeno s Loutkářským muzeem v Chrudimi. Ráno jsme společně s malými dětmi zhlédli představení pohádky Míček Flíček. Je to moderní pohádka, která měla první premiéru v roce 1936.

V odpoledních hodinách jsme měli možnost zavítat na sympóziu, kterého se zúčastnili i zahraniční hosté, např. Slováci, Slovinci, Poláci atd., a popovídat si s dcerou Dr. Jana Malíka. Byla velmi ráda, že existuje naše škola a časopis a že jméno Dr. Jana Malíka stále žije i v našem Malíčku.

PhDr. Jan Malík se narodil 15. února 1904 v Příbrami. Vystudoval na pražské filosofické fakultě klasickou filologii. V roce 1930 získal titul PhDr. Působil také jako profesor na gymnáziu. Už od studentských let se věnoval loutkovému divadlu. Byl jedním ze zakladatelů Loutkářské katedry Divadelní fakulty AMU v Praze, kde přednášel dějiny a režii loutkového divadla. Výsledkem jeho snažení byla existence přehlídky amatérských loutkářských souborů v Chrudimi. Jeho proslulé loutkářské sbírky se staly v roce 1968 základem vznikajícího Muzea loutkářských kultur v Chrudimi. Snažil se zejména svou vlastní uměleckou prací najít čestné místo pro loutkářství v magickém světě divadla.

Martina Šípková, IX.B

Celoškolní projekt „Podaná ruka“

Na konci minulého školního roku proběhl na naší škole celoškolní projekt, který nesl název „Podaná ruka“. Každý z nás si pod tímto spojením představí něco jiného. Někdo obyčejné podání ruky na uvítanou, jiný pomocnou ruku ve chvílích nouze, někdo ruku danou na stvrzení slibu, ruku, která nabízí odpuštění,...

Kdo by řekl, že dvěma slovy jsme se dokázali zabývat celý den! A tak se vedle sebe ve třídách sešli prvňáčci i deváťáci. Podávali jsme si ruku při seznamování, pomocí ruky jsme zjišťovali, co má kdo rád, jaké jsou naše zájmy. Všechny ruce byly potřeba při výrobě kamarádů a kamarádek, kteří nás sledují v přízemí naší školy. Na nich pracoval i ten nejmenší člen skupiny, a tak jsme si vyzkoušeli v praxi, jaké to je podat pomocnou ruku. A jaký by měl být kamarád? Že to nevíte? Že jste to zapomněli? Tak navštivte naše hadrové kamarády. Oni vám to rádi připomenou.

Šípková Martina, IX.B

Den zvířat

Den zvířat ve třídě V. A vznikl výmyslem Báry, Verči a Moniky. Šly za paní učitelkou Ivou Brožovou a řekly jí svůj nápad o „dni zvířat“. Paní učitelce se nápad líbil a hned po jejich odchodu z kabinetu začala vymýšlet plán trasy, aby byla příjemná nám i zvířátkům. V úterý 29. června už bylo vše připraveno a mohlo se jít. Celkem se zúčastnilo patnáct zvířat - psi, potkani, morčata, křečci a jeden pavouk. Každý majitel svého domácího mazlíčka popsal a představil nám jeho záliby - jestli je to lenoch nebo spíš naopak, jaká je jeho celodenní strava, prostě jaký má styl života.

Zuzka Steinerová., Veronika Havlíková, Pavel Brázda, VI. A.

Potkan

Můj potkan se jmenuje Miki a chovám ho v kleci. Nejraději přebývá ve svém domečku, který vypadá jako půlka válce. Vylézá jen pro jídlo a v noci, protože to je noční zvíře. Potkani jsou savci. Mají většinou bílý kožich. Může být zbarven i došeda či dohněda. Na potkanovi je zajímavé, že se dokáže protáhnout úzkými otvory, aniž by se nějak zpomalil při útěku. Žere snad všechno, co se dá trávit. V divočině mají moc zajímavou hierarchii. Mají „ochutnávače“, kteří každou potravu nejdříve ochutnají. Když se jim několik dnů nic nestane, tak jedí nejdříve mláďata, která již dokáží jíst „normální“ jídlo. Potom samice, které mají mladé, nebo jsou březí, až nakonec jedí dospělí samci a samice.

Michal Drápalík, VI. A

Můj pes Filip

Moje zvířátko je pes Filip. Je to zlatý retrívr. Je moc roztomilý, jsou mu tři roky. Má hnědou barvu očí, srst má zbarvenou dozlatova. Každý den žere granule, občas mu kupujeme něco dobrého pro psy, rád nám nosí létající talíř. Filip je vždycky strašně rád, že si s ním hraji. Filip je většinou u naší babičky v Proseči u Seče, protože jezdíme domů až odpoledne. Kdykoliv se tam stavujeme, když jedeme z Chrudimi, tak hrozně šílí, kde jsme zase byli. Svého Filipa mám moc rád.

Jirka Dymák, VI. A

Domácí mazlíček

Jmenuje se Lízinka a je mazlíčkem celé naší rodiny!!!! Je to ještě malé kotě. Je černobílá a má krásná zelená očka. Lízinka by dokázala celý den jen dovádět a hrát si. Vystačí si sama. Když má hlad, pořád obchází kolem dveří a čeká, kdy si jí někdo všimne a dá jí konečně její oblíbené granulky a mlíčko. Z celého našeho baráku má nejradši Týninu postel, kde si spokojeně přede a spí.

Víťa Kábrt, VI.A

OR - KA - MA

V červnu je příroda už v plném rozpuku, a tak přímo volá po bližším prozkoumání. Už každoročně vyjíždějí žáci šestých tříd na dvoudenní výukový seminář, aby si v praxi ověřili, co se naučili v přírodopisu, a pečlivě studují jednotlivé ekosystémy. Tady je jeden z nich.

Louka

Naše skupina „měsíčků“ měla mít jako první ekosystém louku, kterou řídil pan učitel Zapletal. Náš první úkol byl sestavit trojúhelník s pravým úhlem. Každá dvojice si měla rozdělit provázek na dvanáct částí, potom ho položit na trávu a začít skládat trojúhelník.

Mně se to s lvou povedlo hned zezáčátku. Pak jsme měli udělat čtverec. To se nám také vyvedlo. Ve čtverci jsme vyhledali různé rostliny a ty jsme si zapsali do deníků.

Poté každému z nás pan učitel rozdal lístečky s písmeny. U všech písmen jsme museli určit jejich osu souměrnosti. Byla to docela zábava a zase jsme si nalepili hotové dílo do našich deníků.

Další aktivitou bylo to, že jsme si různé listy natřeli barvami a otiskli je do deníků. Nakonec nám z toho vznikl legrační luční skřítek. Já jsem ho pojmenovala LULO. Měl hnědou čepici z oválného ořešáku. Z bobkového listu jsem mu otiskla oranžovou hlavu. Jeho tělo nakonec vyšlo v ruděčervené barvě. Ruce a nohy se vybarvily nápadně dlouze, ovšem s nenápadnými barvami.

Poslední aktivitou byl herbář. Líbilo se mi to a nedalo mi to ani moc práce. Proto na tento ekosystém „LOUKA“ budu ráda vzpomínat.

Monika Málková, VII. B

Odlévání stop

Stopy jsme odlévali v lese, který byl kousek od penzionu. Když jsme přišli do lesa, vybrali jsme si místo, kde budeme stopy odlévat. Stopu jsem dělala s Nikolou a Monikou. Nejprve jsme ji vymačkaly do hlíny. My jsme si vybraly stopu srny. Když jsme ji měly vymodelovanou, udělaly jsme okolo ní ohrádku z tvrdého papíru. Pak jsem začala vyrábět

sádku. Musela jsem jí tam hodně přisypávat. Když byla hotová, nalily jsme ji do stopy. Jednu hodinu jsme ji musely nechat tvrdnout, a proto jsme dělaly jiné aktivity. Jakmile uplynula jedna hodina, vyndaly jsme stopu z hlíny. Stopa se nám docela povedla, akorát byla hrozně velká.

Iva Souradová, VII. B

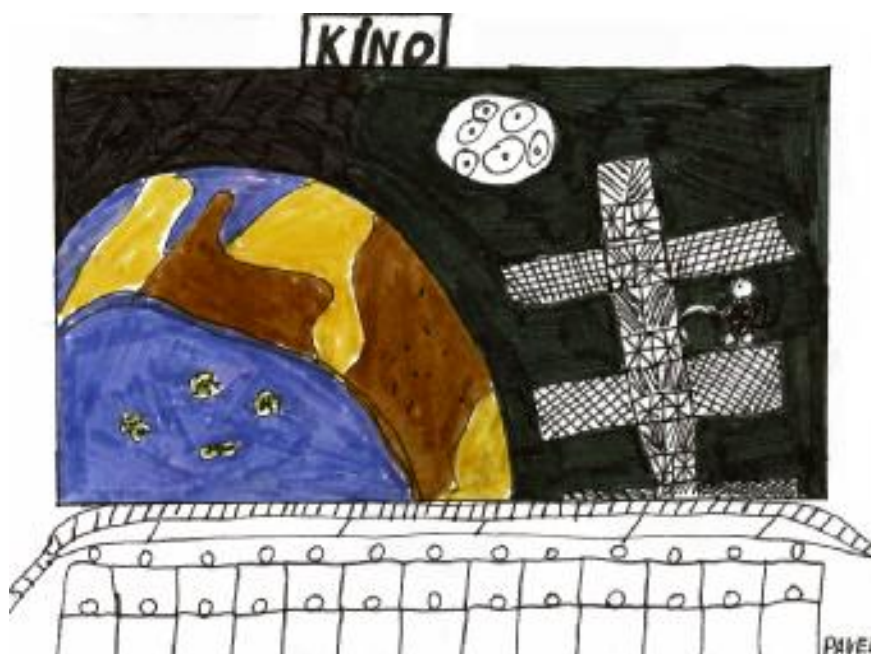
Stezka odvahy

Na semináři OR-KA-MA, který se zabývá výzkumem přírody, se mi nejvíce líbila stezka odvahy.

Zavázali jsme si šátkem oči a šli tam, kam nás učitelé vedli. Na místě nás rozdělili ke stromům. Byl to strašidelný pocit, být sama u stromu a nevědět kde. Jediná moje záchrana byla, když jsem zjistila, že u stejného stromu je ještě někdo. Zhruba po třech minutách čekání jsem se ocitla opět mezi spolužáky. Měla jsem pocity příjemné, ale i nepříjemné. Jehličí z větviček mě šimralo do obličeje. Jednou jsem dokonce narazila do stojícího auta, ale nevydala jsem ani hlásku. Najednou jsem uslyšela hlasy neznámých lidí. Hned mi bylo jasné, že jsem u naší chaty. Uvnitř jsme si sundali šátky. Byl to úžasný pocit být znovu v bezpečí.

Tato stezka se mi líbila, protože mám ráda napětí a dobrodružství. Přesto mě ale těšilo, že příjemných pocitů bylo více než těch nepříjemných.

Výlet do Prahy číslo 3

V červnu jsme už potřetí vyrazili do Prahy na exkurzi. Jela s námi paní učitelka Iva Jehličková, naše paní třídní učitelka Ivana Brožová a Hanka, sestra Milana. Vyjžděli jsme už ráno v sedm hodin z vlakového nádraží v Chrudimi. Přestupovali jsme v Pardubicích a potom už mířili přímo do Prahy. Šli jsme přes Václavské náměstí, nastoupili na metro a jeli na stanici Flóra. V paláci Flóra

je to moc hezké. Šli jsme do kina I-max na film Vesmírná stanice. Byl moc hezký a zajímavý. Po skončení filmu jsme přešli do Náprstkova muzea, kde jsme si prohlíželi různé věci z cizích kontinentů. A to nejlepší na konec. Nakonec jsme šli do Tesca, kde jsme si dali pizzu, a šli jsme na metro. Na nádraží jsme nastoupili do vlaku a jeli domů.

Monika Netolická, VI. A

Co přinesl letošní školní rok?

„Spolu to dokážeme“ ve Vítkovících

Výlet do mraků

Od začátku školního roku jsem se těšila na výukový seminář, který se konal na přelomu září a října ve Vítkovících v Krkonoších a nazýval se „Spolu to dokážeme“.

Celý týden byl super. Dělali jsme tam spoustu zajímavých činností a her. Měřili jsme teplotu, běhali, skákali, podbíhali pod lanem, běžkovali na šterku, určovali typy mraků, kreslili krajinu kolem chaty, také jsme sbírali vzorky pro laboratorní práci, pokračovali ve svém herbáři, poznávali listnaté a jehličnaté stromy, vypočítávali obsah a obvod obdélníka, hráli hru Trifidi, která byla velmi zajímavá. Ale nejvíce se mi líbila cesta po Krkonoších.

Na krásný pohled z hor se těšil asi každý, a snad právě proto jsme nemuseli před chatou na nikoho čekat. Spočítali jsme se a vydali se na cestu k autobusové zastávce. Na zastávce jsme zjistili, že autobus nám jede o půl

jedenácté. Bylo kolem desáté, a tak jsme tam počkali. Autobus nás dovezl na Horní Mísečky, kde jsme přesedli na druhý a jeli na Zlaté návrší. Pěkně tam foukal vítr, takže kdo chtěl, vzal si na sebe pláštěnku a čepici. Já jsem uvítala rukavice. Právě jsme stáli ve výšce 1395 metrů nad mořem. O kousek dál stála mohyla Hanče a Vrbaty (1405 metrů nad mořem). Sen o krásném pohledu na hory se tady definitivně rozplynul. Z hor jsme tak viděli jen mlhu a mraky. Odtud jsme šli pěšky po červené značce. Cesta ubíhala velmi rychle, protože jsme šli z kopečka. Kolem nás bylo plno borůvek, a taky naše modré pusy podle toho vypadaly. Dokonce jsme našli krásný velký hřib. Po dlouhé cestě a malém občerstvení jsme došli k restauraci, která se jmenovala Rezek. Tam jsme si objednali vynikající horkou čokoládu se šlehačkou. Do chaty už to byl jen kousek.

Do postele jsme lehla raz dva. Po večeři jsme zjistili, že jsme ušli dvanáct kilometrů a autobusem ujeli dalších patnáct a půl. Byl to opravdu krásný a zajímavý výlet. Škoda jen, že nám hory neukázaly více ze svých krás. Holt přírodě neporučíme.

Nikola Hrouzková, VI. A

Bavíme se navzájem

Akce "Bavíme se navzájem" proběhla uprostřed týdenního semináře ve Vítkovicích. Každý pokoj si vylosoval lísteček s pořadovým číslem a tomu odpovídající nějaký úkol, který měl předvést. Prostě jsme měli pobavit ostatní. Když si všechny pokoje vylosovaly svá pořadová čísla a námět, měli jsme čas na to, abychom se připravili. Večer jsme

se měli sejít v jídelně. Počkali jsme, až tam budeme opravdu všichni, a teprve potom mohla akce začít.

Paní učitelka řekla, že začíná první skupina. Tak tedy začala – měla předpovídat počasí. Že prý se v Africe ochladilo na -90°C a na Antarktidě se oteplilo na $+90^{\circ}\text{C}$. Druhá skupina měla za úkol vymyslet básničku. Třetí skupina – to jsme byli my, tedy Sebik, Martin, Milan a já – měla předvést hranou přednášku o

výstroji a výzbroji horského turisty. Martin byl neustále pryč a my jsme na pokoji vymýšleli. Proto jsme Martinovi dali roli nezkušeného turisty. Já se Sebikem jsme hráli zkušené turisty a Milan popisoval. Čtvrtá skupina měla zazpívat tři písničky o počasí. Pátá skupina zahrála scénku o ministerstvu školství – měli rozhodnout o návrhu tří ředitelů. Šestá skupina měla zahrát pantomimu o něčem, co jsme na semináři dělali, a ostatní měli za úkol uhodnout, co to bylo.

Po všech představeních jsme v jídelně uklidili a všichni jsme se rozešli do svých pokojů. Celý večer jsme se dobře bavili.

David Tůma, VI. A

Pavučina

Navečer, po dni plném zkoušek a závodů, nás čekala poslední zkouška. Sešli jsme z terasy k bazénu a od bazénu do lesa. U cesty byl malý potůček a někteří z nás si v něm namočili boty.

Konečně jsme došli na místo. Tam na dvou stromech byla napnutá lana do podoby pavučiny. Hned jsme hádali, co si to na nás učitelé vymysleli. Uvažovali jsme, co nás bude čekat. Z přemýšlení nás vytrhla až paní učitelka Ivana Brožová, když nám začala vysvětlovat účel a postup aktivity. Potom se nás začala ptát, jaké budou k této aktivitě potřebné dovednosti. Vykríkovali jsme je jeden přes druhého, ale nakonec jsme všechny dovednosti dali dohromady.

Účelem této hry bylo, aby se všichni dostali na druhou stranu pavučiny, aniž by se dotkli lana. Bylo patnáct otvorů, každým otvorem mohli prolézt jen dva lidé, ale nás bylo dvacet devět, takže aby to vyšlo, jedním okem prolezl jeden člověk. Navzájem jsme použili všechny dovednosti, které jsme určili, jako například spolupráce, naslouchání, řešení problémů, odpovědnost. Další věc, kterou jsme museli udělat, znamenala vymyslet strategii. Taky jsme si museli vymyslet, kdo bude náš vůdce, který rozhodne o nejlepším nápadu, podle kterého bychom se měli řídit.

A konečně nastala akce! Zvolili jsme dva vůdce, a to Martina a Sebika. Jako prvního jsme dali Marka, protože měl nejvíc síly, a ta byla potřeba. Po něm šla Lucka, aby mu pomohla v nejtěžších chvílích. Jako další šel Kuba, protože se zase hodil k protažení v dolní části pavučiny. Za Kubou se postupně protáhli jednotlivými oky všichni ostatní a tím byl úkol splněn. Při tomhle úkolu jsme zažili spoustu legrace a přitom nám také pěkně vyhládlo, takže jsme si sedli ke stolům a čekali, až na nás přijde řada. Konečně jsme se dočkali! Bavorské vdolečky! Mňam! Škoda, že jste tam s námi nebyli.

Zuzana Steinerová, VI. A

Výukový seminář

„Magalhãesova výprava“

S naší třídou VIII. A se stáváme na dva dny námořníky na Magalhãesových lodích. Abychom dokázali svoji zdatnost, musíme projít tvrdými zkouškami. Jednou z nich je „mořský koník“, při kterém se vydáváme i na nebezpečnou plavbu oceánem a uplatňujeme své námořnické dovednosti. Také se učíme první pomoc, abychom ji mohli

poskytnout zraněnému námořníkovi, orientovat se v přírodě, cvičíme se v dějepřavectví, v kronikářství, v uzlování,... Samozřejmě, že plavba oceánem není jen procházka růžovou zahradou. Někdy nás trápí hlad a různé nemoci. O tom svědčí i úryvky z deníků námořníků. Tady jsou některé z nich, můžete se pustit do čtení.

12. duben, 1519

Admirál nařídil zakotvit a připravit se na přezimování. V dubnu tu totiž začíná mrazivá zima. Námořníci jsou nervózní a začínají se mezi sebou hádat. Všichni i s kapitány lodí protestují a odmítají prokazovat poslušnost. Magalhães se rozhodl pro tvrdý rozsudek. Dvěma vzbouřencům z Victorie a San Antonia dal proříznout hrdlo a třetího nechal pověsit. Kapitána Trinidad vysadil na pustý břeh a nechal ho tam bez zásob. Vzpouora byla potlačena a už si nikdo nedovolil porušovat rozkazy.

Z deníku námořníka Romany Severýnové

6. října, 1519

Píše se rok 1519 a my proplováme průlivem na západ. V noci nám vytyčují cestu mohutné tvary na skalách zapalované domorodci, a proto skupinu ostrovů jižně od průlivu pojmenováváme Ohňová země. Tentokrát nám sice přeje počasí, ale cesta průlivem dlouhá 550 kilometrů nám trvá dlouho. Jsou tady dobrá kotviště a o pitnou vodu valící se z okolních hor není nouze. Hojnost ryb, které jsme nalovili, nám zpestřuje náš chudý jídelníček. Opravujeme lodě, které jsou po bouřích ve velmi špatném stavu. Na březích je dřeva dost.

Z deníku námořníka Anety Paulů

1. prosince, 1521

Je prvního prosince roku 1521. Začínáme trpět známou nemocí, která se nazývá kurděje. Nemocní námořníci mají špatné čelisti, proto nic nemohou jíst. Většina tedy umírá hlady. Nemáme zásoby jídla. Chytáme krysy, abychom neumřeli hlady. Naše lodě jsou docela čisté, proto krysy rychle ubývají. Vody tu také nemáme dostatek. Na lodi sice máme kádě na dešťovou vodu, ale to nám moc vody nezajišťuje. Po sto dnech připlouváme do přístavu, kde si sháníme zásoby na dalších několik dní plavby. Po pár dnech opět vyplouváme.

Z deníku námořníka Františka Kubašty

SPRÁVNÍ NÁMOŘNÍCI VYPLOUVAJÍ NA MOŘE S PÍSNÍ NA RTECH:

Pluje loďka, pluje si
přes ty velké útesy.
Jídla málo, pítí taky,
na nebi se ženou mraky.

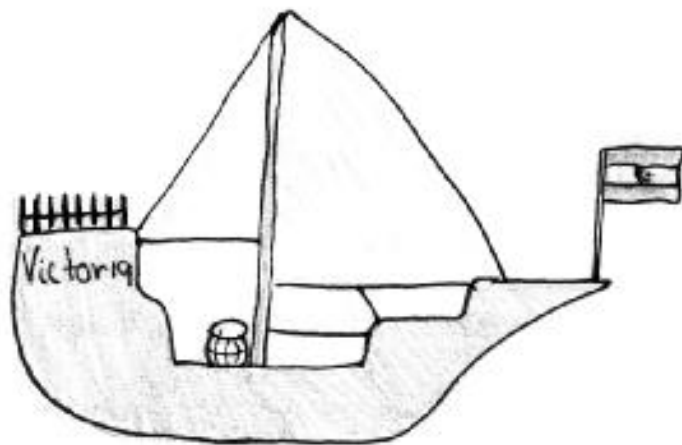
R: Victorie, Victorie,
prostě naše Victorie!

Támhle ostrov, támhle je,
dřív než přijdou kurděje.
Vlny, vlny, velký jsou,
na ostrov nás donesou.

R: Victorie, Victorie, prostě naše Victorie!

Posádka našla ovoce,
když na ně vlitla opice.
Pospícháme rychle k lodi,
z pytlů se nám ztrácej plody.
Vracíme se domů zpět,
čeká tam náš španělský svět.

R: Victorie, Victorie, prostě naše Victorie!
Victorie, Victorie, prostě naše Victorie!

Autoři: posádka lodi Victoria

Stateční plavitelé

Na lodi se plavíme,
voda je naším živlem.
O plachtění všechno víme,
loď je i naším bydlem.
My všichni vodu milujeme,
cestu zvládáme.
Na všem se vždy shodujeme
a spory nemáme.
Plujeme pro koření
na našich krásných lodích.

Žádný problém před námi už není,
obdivujeme všechny krásy v mořích.
Přivezeme také zlato,
budeme slavní plavitelé.
už se moc těším na to,
jsme divokých lodí krotitelé.
Cesta byla dlouhá a nekonečná,
mnozí z nás i zemřeli.
Teď je však posádka vděčná,
že jsme dobře dopluli.

Autoři: posádka lodi Trinidad VIII. B

Běh Terryho Foxe

Ve středu 13. října 2004 se konal v parku u městských sadů běh Terryho Foxe. Tento chlapec, po němž se celá akce jmenuje, statečně zápasil s velice zákeřnou nemocí, a to s rakovinou! Chtěl dokázat, že i s nemocí se dá válčit a že není správné poddat se jí, a proto se pokusil běžet napříč celou Kanadou! Bohužel svůj maratón nedokončil, protože podlehl své nemoci, proti které se snažil bojovat.

Žáci devátých tříd se zúčastnili této akce jako organizátoři. Pořádali soutěže pro menší děti, zapisovali startující... Naším úkolem bylo vyfáborkovat trať, kterou děti ze škol a školek probíhaly! Pro menší byl vytvořen kratší okruh, pro starší samozřejmě delší! Od rána se v parku scházely celé třídy, a tak jsem se ani nenadála a už ke mně přibíhaly první dětičky, které doběhly statečně do cíle a žádaly o diplom, které jsem společně s kamarádkou vypisovala! Nemohlo tam přeci chybět běžcovo jméno!!

I když to byl velice chladný den, strávila jsem příjemné dopoledne. Odcházela jsem z parku s pocitem, že peníze, které závodníci vhodili do pokladniček, půjdou na dobrou věc, a že snad pomohou lidem, kteří se potýkají s touto nelehkou nemocí! Takže držme všem palce!!

Jana Strašková, IX. A

Ze školy rovnýma nohama do školky aneb

Jak jsme se vrátily do dětských let

Je pochmurné úterní ráno a my jsme na cestě do školky Dr. Jana Malíka Pastelka u hasičské zbrojnice. Prochází mnou takový divný pocit, protože nejdu do školy, ale do budovy, kterou jsem se svými kamarády navštěvovala jako malá. Už ve dveřích nás vítá ředitelka školky, všem velmi známá Růženka. Je to milý člověk, kterému jsme vděční za krásná dětská léta.

Ale proč tu jsme? Se všemi se zapojujeme do Evropského týdne mobility a Evropského dne bez aut. Pro zdejší školku je připraven speciální program „Tady bydlí děti“. Žáci školky si tady můžou vyzkoušet spoustu činností. Malují obrázky, jezdí na koloběžkách, zkoušejí svou trefu na basketbalový koš, zdobí křídami rozlehlé chodníky. Všem jde práce od ruky, a tak vznikají krásná, barevná díla.

„Můžete si jít prohlédnout všechna oddělení, protože jsou právě prázdná.“ Opouštíme pracující děti a jdeme. Jako první vcházíme na „Žlutáček.“ Všechno je podobné a mně to přijde jako včera, co jsme tu zběsile pobíhaly a hrály si.

Vybavují se mi staré zážitky a vzpomínky. Jak už jsem říkala, vrátily jsme se do dětských let. A když už je to možné, tak naplno. Popadáme míče a hrajeme vybíjenou, potom se kloužeme na klouzačce a prohlížíme plyšové hračky. Moc jsme si to užily! Ale nic netrvá věčně, a tak jsme musely třídy opustit. Našla se pro nás i prácička v kanceláři. Bylo potřeba okopírovat nějaké věci, tak jsme se toho ujaly. Když jsme byly s veškerou prací hotovy, přečetly jsme malým dětem pohádku ke spinkání a šly zpět do školy.

Z tohoto dne jsme si mnohé odnesly. Třeba to, že práce učitelky v MŠ nespočívá jenom v hraní si s dětmi, ale také v papírování. Ale že i tuto nepříliš zajímavou práci vynahrazují rozzářené oči dětí, které i beze slov vyjadřují svůj vděk za to, že se učí nové věci, které se jim v životě budou hodit! A že musí paní učitelky brzy vstávat, aby byla i ta ranní ptáčata pod dohledem? Vždyť se říká: ranní ptáče dál doskáče!

A co nám odpověděly paní učitelky na otázku:

Co vás na vaší práci baví a co naopak ne?

Ilonka: Obešla bych se bez papírování a je hezké, že je práce každý den jiná a je za mnou na těch dětech vidět

Helenka: Baví mě práce s dětmi a neobešla bych se snad bez ničeho.

Míla: Baví mě práce s dětmi a někdy bych se obešla bez nepochopení okolí.

Jitka: Baví mě práce s dětmi, která zahrnuje možnost předávat jim nové zkušenosti a poznatky, pomáhat jim vytvářet kamarádské vztahy, připravovat je na vstup do školy a nevím o ničem, co by mě nebavilo

Janinka: Baví mě práce s dětmi - proto to děláme. A nebaví mě papírování, ale i to patří k mé práci!

A jak se k této práci dostala paní ředitelka Růženka Bělobrádková?

Růženka si střední školu vybírala podle svých zájmů. Vždycky ji lákala práce s dětmi, a to jak se zdravými, tak i s postiženými. Nakonec nemusela vybírat z těchto dvou odlišných pracovišť a splnila se jí obě přání! Růženka začínala v Košumberku a momentálně má dvě školky. Zmíněnou Pastelku a další školku má v Topoli. Ale i přes dobrý vztah k této práci se nám přiznala, že učitelkou v mateřské školce si nepřála být úplně odmalička. Přála si totiž být zdravotní sestřičkou, protože se jí líbí jejich uniformy a to, že dokáží pomoci lidem. Jako malá do mateřské školky nechodila, protože vyrůstala doma. A co by si naše Růženka přála, kdyby chytila zlatou rybku? „Přála bych sobě i všem ostatním zdraví, abych měla spoustu skvělých lidí kolem sebe a ráda bych cestovala.“

Touto cestou ještě jednou děkujeme za krásně strávený den s prima kolektivem, který byl ochotný a na nás co by hosty moc hodný!

Martina Šípková, IX. B, Jana Strašková a Michaela Jirovská, IX.A

ROZHOVOR S MARTINEM DEJDAREM

Dnes jsem si pro vás už potřetí připravil rozhovor se známou osobností. Je jí známý herec a bavič, kterého teď momentálně můžete spatřit na prknech divadla Ypsilon nebo vidět na plakátech celovečerní komedie Pánská jízda. Jako malý chtěl být námořníkem, jenže v pubertě ho to začalo táhnout k herectví. Byl sice jen kluk z nedaleké Chrasti, ale díky svému úsilí se dostal na DAMU a dnes ho lidé poznávají na ulici. Jak už jste určitě všichni uhodli, na naše otázky odpovídal Martin Dejdar.

Čím jste chtěl být jako malý kluk, vedli vás rodiče k povolání herce?

Ne, nevedli. Já jsem chtěl být námořníkem po tátovi. To jsem považoval za povolání, kterému bych se rád věnoval. A posléze, zhruba tak kolem osmé třídy, jsem už mířil k herectví. Rodiče a všichni kolem mě od toho zrazovali, protože to byla taková utopie dostat se na DAMU do Prahy tady z Chrasti u Chrudimi. Řízením osudu se to nakonec povedlo a zkoušky jsem udělal v roce 1983, čímž jsem začal studovat na vysoké.

Jaký jste byl žák?

Já jsem měl takové fáze. Na základní škole jsem byl ještě malý kluk, takže to ještě šlo. Nejhorší známky jsem měl dvojky. Když jsem dodělal ZŠ, šel jsem studovat na gymnázium do Chrudimi. Tam na mě přišla puberta a já jsem začal vzdorovat a mít vlastní názor. Učení mě zoufale nebavilo a učit jsem se nechtěl. Takže ty čtyři roky jsem to přetrpěl, ale přetrpěli to i profesori a hlavně rodiče. Pak jsem se dostal na již zmíněné DAMU. Tam mě to bavilo a věděl jsem, že to chci dělat a hlavně proč to chci dělat.

Jaké byly vaše herecké začátky?

Už v prvním ročníku díky tomu, že náš ročníkový vedoucí byl ředitel tehdy realistického divadla, jsme začínali hrát. Dávali nám malé role, jako je například strážník. A potom větší a větší. Každý začíná od začátku a stejně tak i já.

Kdy jste se poprvé ocitl před kamerami a jaké jste měl pocity?

Poprvé to bylo ještě někdy na základní škole, to jsme pro dětský pořad ČT Vlaštovka točili takové putování. Potom jsem se na gymnáziu se slavnou taneční skupinou Věry Veselé zúčastnil mnoha natáčení, no a potom vlastně byly takové drobné roličky v různých filmech a seriálech, když si nás zase brali tak nějak na výpomoc. Taková moje nejvýraznější první role byla ve filmu Proč (příběh spartánských fanoušků). Z počátku jsem se před kamerami cítil nejistě, tak jako každý, když začíná s něčím novým.

V jakých divadlech hrajete a na čem teď momentálně pracujete?

Už sedmnáctou sezónu budu začínat v divadle „Y.“ Kromě toho hostuji v Karlínském divadle v představení „Tancování v dešti“ a v příští sezóně mě čeká pravděpodobně hostování v divadle K. Heřmánka. Ted' v srpnu jsem ještě

začal natáčet film, který se jmenuje „Šaman“.

Jaký by měl být podle vás člověk, který by se chtěl stát hercem?

Na to se nedá snadno odpovědět. Musí chtít a zároveň mít talent, štěstí a musí ho to bavit.

Jak vypadá váš normální den?

Vstávám poměrně brzo - v půl osmé. Když jsem doma, jdu odvézt syna do školky a potom mně začíná každodenní kolotoč. Do postele se dostávám tak mezi jednou a půl druhou ráno.

Jak relaxujete a jak trávíte svůj volný čas?

Já moc volného času nemám, ale když se najde, tak ho rád trávím doma a nebo někde sportem. Čím jsem starší, tím víc odpočívám tak, že nedělám nic.

Čeho si na lidech vážíte nejvíce?

Nejvíce si cením toho, když jsou lidé rovní, upřímní a stojí si za svým. Za svým názorem, za svým stavem a nenechávají se ovlivňovat okolím.

Kdybyste chytil zlatou rybku a měl tři přání, co byste si přál?

Přál bych si kouzelnou hůlku, protože by mi těch přání mohla splnit víc.

Lukáš Krčil, VIII. A

Recepty z prázdnin

Prázdniny jsou časem volna, klidu, tepla, ale především cest, na kterých se setkáváme s novými lidmi, zážitky, ale i jídly. Někteří si recepty na tyto „dobroty“ z prázdnin přivezli, aby se o ně s vámi podělili.

Kuřecí plátky na zelenině - od Katky T. z VIII. B

„V létě za mnou přijela moje kamarádka z Brna a přivezla toto jídlo. Moc mi zachutnalo a stalo se tak součástí našeho rodinného jídelníčku.“

Potřebujeme: kuřecí plátky stehenní nebo prsní, mraženou čínskou zeleninu, koření HARMONIE CHUTI, trochu oleje, sůl, pepř

Postup: Na rozpáleném oleji orestujeme osolené a opepřené plátky masa. Potom přidáme čínskou zeleninu, posypeme kořením a podlijeme trochou vody. Pod pokličkou dusíme plátky asi 15 minut a poté podáváme s americkými bramborami.

Rychlá bublanina – od Katky Š. ze VI. B

„O prázdninách jsme jeli za tetou do Prahy a ta nám tuto „pochoutku“ upekla. Celé rodině chutnala, a tak si ji dnes pečeme i doma.“

Potřebujeme: 2 vejce, 1 hrnek polohrubé mouky, ½ hrnku cukru, 1 vanilkový pudink, ½ hrnku vody, ½ hrnku oleje, ½ prášku do pečiva, ovoce

Postup: Vše (mimo ovoce) se smíchá, polovina těsta se nalije do nádoby (vymazané a vysypané moukou). Celá vrstva se poklade ovocem a zalije zbytkem těsta. Peče se v mikrovlnné troubě 7 minut (700 W).

Musaka - od Evy B. z VIII. B

„Tento výborný recept mám od babičky, která nám ho v létě vařila. Stále jsem ho jen chválila, a tak se stalo i obvyklým jídlem naší kuchyně.“

Potřebujeme: 2 větší cibule, olej, cca 50 dkg mletého masa, brambory, sladká smetana, sýr, oregano, sůl, pepř a jiné koření podle chuti (koření na hranolky, koření na americké brambory, vegeta speciál,...)

Postup: Cibuli necháme na oleji zesklivatět a dáme na ni mleté maso, osolíme, mírně opepříme, případně okořeníme a zasypeme plnou lžičkou oregana. Takto připravené maso obděláme, podlijeme trochou vody a dusíme, dokud se všechna voda nevydusí. Připravené (uvařené) brambory oloupeme, posypeme kořením na hranolky a na americké brambory a nakrájíme z nich jednu vyšší vrstvu (asi 2 cm) do vymaštěného pekáčku. Na ně rozprostřeme připravené maso a zakryjeme další vrstvou brambor, opět osolíme a okořeníme. Vše zalijeme sladkou smetanou, zasypeme nastrouhaným sýrem a dáme do vyhřáté trouby zapéct. Na talíři můžeme ještě zasypat sýrem a bylinkami (pažitka, petržel atd. ...dle chuti).

Slaný koláč od paní učitelky Hany Musilové

„O prázdninách jsem se šla podívat ke kamarádce na novou kuchyň. Čekal mě nejenom krásný pohled, ale i vynikající koláč.“

Potřebujeme: 1 listové těsto, špek, cibule, 20 dkg eidamu, 10 dkg šunky, pórek (žampiony, kukuřice), na zálivku: 2 dl šlehačky, 2 vejce, 1 kávová lžička solamylu, sůl, pepř

Postup: Vyválíme polovinu listového těsta a dáme na dno pekáčku, zdvihneme kraje a lehce propícháme. Na těsto klademe nahrubo nastrouhaný sýr, cibuli nakrájenou na půlkolečka, nadrobno nasekaný špek, šunku a pórek. Celé to zalijeme zálivkou a pečeme asi 20 minut při teplotě 200°.

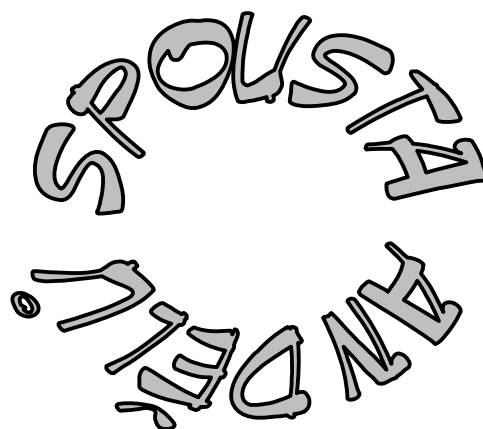
Eva Balonová a Katka Tichá, VIII.B

SOUTĚŽTE O CD A MC ČESKÉ SUPERSTAR ANETY LANGEROVÉ!

TAK JE TO TU. POMALU, ALE JISTĚ SE DOSTÁVÁTE NA POSLEDNÍ STRÁNKY PRVNÍHO ČÍSLA MALÍČKU. DOUFÁME, ŽE SE VÁM VŠEM LÍBIL A S CHUTÍ SI HO KLIDNĚ PŘEČTETE JEŠTĚ JEDNOU. JEŠTĚ VŠAK MÁTE ŠANCI NĚCO VYHRÁT. DVA, KTEŘÍ SPRÁVNĚ ODPOVÍ

NA NÁSLEDUJÍCÍCH DVANÁCT OTÁZEK,
OD NÁS OBDRŽÍ CD A MC

ANETA LANGEROVÁ

TAK DO TOHO!

**1. KTERÁ NAHRÁVACÍ SPOLEČNOST
VYDALA ALBUM ANETY LANGEROVÉ?**

- A) EMI
- B) BMG
- C) ALBATROS

2. JAKÝ NÁZEV MÁ PRVNÍ SINGL Z JEJÍ NOVÉ DESKY?

- A) DELFÍN
- B) KAPR
- C) DELFÍN V AKVÁRIU

**3. KOLIKÁTÉ NAROZENINY OSLAVÍ
ANETA V LISTOPADU?**

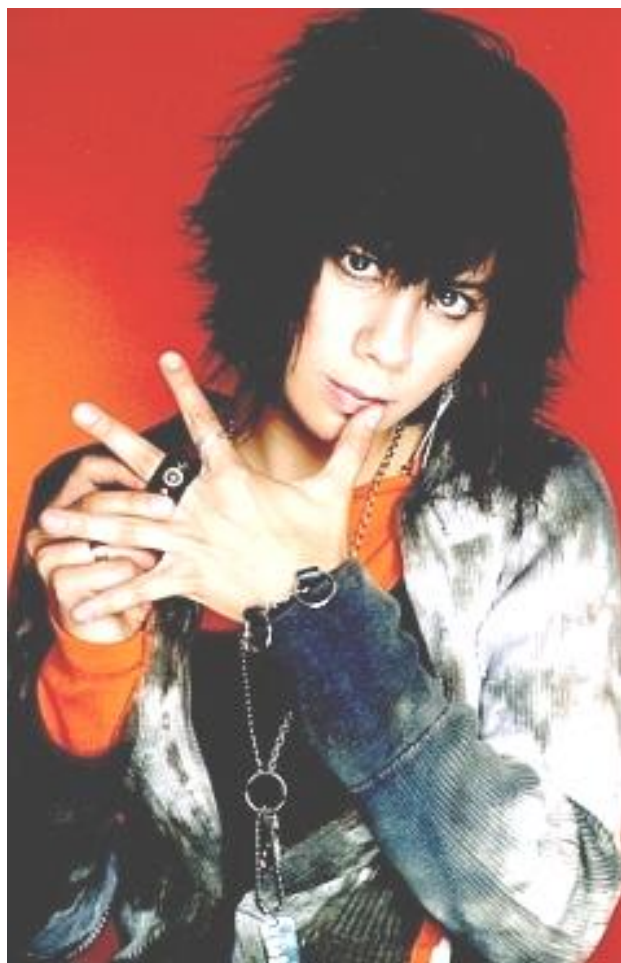
- A) 19.
- B) 17.
- C) 18.

4. JAKOU ŠKOLU ANETA STUDUJE?

- A) OBCHODNÍ AKADEMII
- B) GYMNÁZIUM
- C) UŽ NESTUDUJE

**5. SE KTEROU PÍSNÍ LETOŠNÍ
PRÁZDNINY ANETA BODOVALA
V HITPARÁDÁCH?**

- A) IRONIC
- B) LETÍM KE HVĚZDÁM
- C) WHISKY, TO JE MOJE GUSTO

6. KDO JE ANETINÝM VZOREM?

- A) LUCIE BÍLÁ
- B) ŠÁRKA VAŇKOVÁ
- C) ALANIS MORISSETTE

7. JAKÉ MÁ ANETA SOUROZENCE?

- A) BRATRA A SESTRU
- B) BRATRA
- C) JE JEDINÁČEK

8. VE KTERÉ KAPELE ANETA ZPÍVÁ ?

- A) MAROON 5
- B) SPB
- C) ABC

9. JAKÝ NÁZEV MÁ ALBUM, KTERÉ VYŠLO BEZ ANETINA SOUHLASU?

- A) NEŽ SE STALA SUPERHVĚZDOU
- B) ANETA LANGEROVÁ
- C) SUPERSTAR

10. V JAKÉM FILMU SE ANETA PRAVDĚPODOBNĚ OBJEVÍ V ROLI ZOMBIE?

- A) RESIDENT EVIL 2: APOKALYPSA
- B) CHOKING HAZARD 2
- C) V ŽÁDNÉM

11. KTEROU PÍSEŇ NENAJDEME NA ALBU SPOUSTA ANDĚLŮ?

- A) HŘÍŠNÁ TĚLA, KŘÍDLA MOTÝLÍ
- B) LETÍM KE HVĚZDÁM
- C) YOU'RE A CREEP

12. KDE ANETA BYDLÍ?

- A) V PRAZE
- B) V ŘÍČANECH U PRAHY
- C) NA BRODWAY

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI ČITELNĚ NAPSANÉ NA KOUSKU PAPÍRKU SPOLU S CELÝM JMÉNEM A TŘÍDOU ODEVZDEJTE DO 1. PROSINCE 2004 MARTINU VÁPENÍKOVI Z VIII. A. JMÉNA VYLOSOVANÝCH VÝHERCŮ A SPRÁVNÉ ODPOVĚDI NA OTÁZKY ZVEŘEJNÍME V PŘÍŠTÍM ČÍSLE.

Martin Vápeník, VIII.A

Hrátky se želvičkou Evičkou

Ahoj děti,

jmenuji se Evička a jsem malá želvička. Moc ráda si hraji s takovými dětmi, jako jste právě vy. Chcete si se mnou také hrát? Ano! V tom případě se do toho pustíme! Připravila jsem si pro vás pár úkolů, které jistě zvládnete. Pokud se vám podaří je všechny splnit, tak se dozvíte jména mých tří nejlepších kamarádů. Přeji vám mnoho štěstí.

První úkol je velmi lehký.

Je zde šest řádků po sedmi slovech, ale to není vše. V každém řádku musíte najít slovo, které mezi ostatní nepatří. Potom si opište začínající písmeno tohoto slova. Když si všechna písmena napíšete vedle sebe, získáte jméno mé kamarádky housenky.

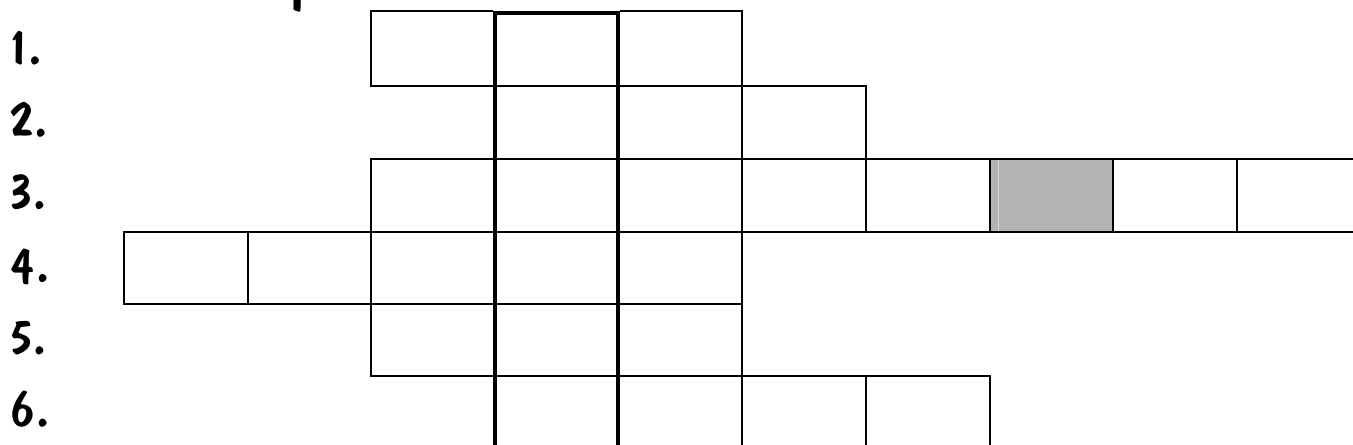
Norsko, Nigerie, Ukrajina, Somálsko, Afrika, Mexiko, Kazachstán
rukavice, čepice, hůlky, lyže, lyžařské brýle, lanovka, kombinéza
Němeci, Chorvati, Češi, Eskymáci, Francouzi, Italové, Portugalci
netopýr, vrabec, kos, sýkora, vrána, havran, slavík
pes, kočka, morče, králík, křeček, myš, klokan
rajče, ananas, mrkev, petržel, celer, brokolice, květák

.

Druhý úkol také není těžký.

Na další stránce pro vás mám připravenou tajenku, v jejíž legendě se skrývá jméno mého kamaráda motýlka.

1. zmrzlá voda
2. kamarád Šebestové
3. jinak koukat se
4. 25. května má svátek
5. příběh, který se nám zdá v noci
6. mládě slepice

Třetí úkol je už o maličko těžší.

Napsala jsem text, ale zjistila jsem, že v něm mám chyby. Vaším úkolem je v textu vyhledat chybně napsaná písmena a napsat si je vedle sebe tak, aby vám daly jméno mé kamarádky žížalky.

Atlet se musí před závodem rozcvičit. Pudělá si pár dřepů, protáhne se a už jde na trať. Před startem se však ještě napije, ale ne piva. To při závodění žádný atlet pít nesmí. Svalnatý muž láhev položí a jde na start. To už je ale slyšet výstřel a všichni závodníci vyběhnou, jako by jim za patami hořelo. Cíl od nich není moc daleko. Jako první dobíhá muž v červeném triku. Diváci ho odmění velkým potleskem.

Michaela Jirovská IX. A

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

✓ redakční rada: M. Jirovská, L. Krčil, J. Strašková, M. Šípková, R. Severýnová, M. Vápeník, E. Balonová, K. Tichá

✓ adresa redakce: Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz

✓ www.zsmalika.cz